

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobce: J. D.
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kosinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: Generální ředitelství cel
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Celní úřad pro Pardubický kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal rozhodnutí ze dne 2. 6. 2020, č. j. X, kterým žalobce ve výroku I. uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále též „zákon o hazardních hrách“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 zákona o

hazardních hrách v provozovně s názvem „Pivnice Na Soudu“ na adrese Palackého náměstí 313, 539 73 Skuteč (dále jen „provozovna“) prostřednictvím jednoho kusu technického zařízení JEWEL označeného EČ: X (dále jen „předmětné technické zařízení“) provozoval ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách hazardní hru definovanou v § 3 odst. 2 písm. e) téhož zákona, ke které nebylo uděleno povolení podle tohoto zákona, čímž porušil zákaz daný ustanovením § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Za uvedený přestupek správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách správní trest pokuty ve výši 50 000 Kč a dále žalobci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložil povinnost nahradit náklady řízení o přestupku v paušální výši 1 000 Kč. Dále ve výroku II. tohoto rozhodnutí žalovaný uložil ochranné opatření zabránění věci podle § 53 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to společnosti DP&K CZQ s.r.o., IČO: 04194454 (dále jen „DP&K CZQ“), a to finanční hotovosti ve výši 400 Kč; ve výroku III. tohoto rozhodnutí žalovaný uložil ochranné opatření zabránění věci, a to technické zařízení JEWEL EČ: X a ostatních věcí – napájecí kabel a datový kabel. Správní orgán I. stupně současně rozhodl, že vlastníkem zabraných peněžních prostředků, technických zařízení a ostatních věcí specifikovaných výše se v souladu s § 53 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky stává stát.

2. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2021, č. j. X bylo napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) změněno ve výroku I., kdy bylo zúženo období páchání přestupku a dále změněno v části týkající se výše uloženého trestu pokuty tak, že pokuta byla snížena na 40 000 Kč. Ve zbytku bylo odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.
3. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2021, č. j. X podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Žalobce uplatnil v žalobě následující dva základní žalobní body.
4. Žalobce předně namítal, že ho nelze považovat za provozovatele soutěže Jewel, neboť pouze společnosti DP&KCZQ s.r.o., pronajal k provozování samostatně zkolaudovaný nebytový prostor, který se nachází v objektu, v němž se nachází rovněž provozovna žalobce-pivnice, avšak ze společné hlavní vstupní chodby jsou samostatné vstupy do každé z těchto provozoven. Navrhl provedení důkazu kolaudačním rozhodnutím a místním ohledáním. Na samotném provozu soutěží se žalobce fakticky aktivně nepodílel, ani pro ni fakticky aktivně nevytvářel podmínky a současně nebyla splněna podmínka přímého ekonomického zájmu žalobce na provozování hry. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na <http://www.nssoud.cz>) č. j. 1 As 347/2019-38, ze kterého stanovení uvedených kumulativních výjimek vyplývá. Žalobce proto odmítal, že by měl být dozorovanou osobou podle § 121 zákona o hazardních hrách. Žalobce tvrdil nepřesnost plánu a zkreslenost fotografií pořízených při kontrole. To, že bylo nájemné stanoveno pohyblivě, procentem z výnosu uvedeného nájemce, nepovažuje za svoji účast na provozování hry. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 1 Afs 22/2012 -53[bod 20], ze kterého dle něj vyplývá, že se jedná o běžný způsob stanovení výše nájmu, ze kterého nelze dovozovat aktivní účast na provozování hazardní hry. Tedy

žalobce je toho názoru, že v řízení nebylo prokázáno, že se aktivně účastnil provozování hazardní hry.

5. Dále žalobce sporoval závěr žalovaného, že soutěž Jewel je hazardní hra ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách. Tato vědomostní soutěž totiž postrádá prvek náhody nebo neznámou okolnost rozhodující o výhře či prohře a zcela zde chybí náhodný proces výsledku hry ve smyslu § 50 zákona o hazardních hrách. Není zde ani přednastavený výherní limit 75-100 % vkladu, jak je tomu u klasických výherních automatů. Ve hře jsou dva banky s otázkami s nižší a vyšší obtížností. Chce-li soutěžící získat celou možnou výhru, musí správně zodpovědět všechny otázky, což je závislé pouze na jeho znalostech a dovednostech. Grafické pozadí hry je bez vlivu na výhru, soutěžící má možnost zvolit soutěž bez vizualizace. Za nesprávný označil žalobce zejména závěr správních orgánů, že soutěžící nemá náhled na průběh hry a náhodu v soutěži představuje tzv. bonusová otázka, která je soutěžícímu jednou za čas nabídnuta a jejíž hodnota výrazně převyšuje sázku, kdy otázku lze ignorovat, odložit do banku otázek a následně směnit odložené otázky za jednu otázku nebo za rozložený obrázek, který má soutěžící v časovém limitu poskládat. Žalobce argumentuje tím, že zde je tlačítko „Info“ umožňující náhled do dalšího kola soutěže a na hodnotu dalšího kola. Pod tímto tlačítkem je přitom zobrazeno dokonce i grafické zobrazení symbolů na válcích pro další kolo. Náhledem na další kolo netratí finanční prostředky a hru může ukončit. Žalobce vylučuje, že by byla hra ovládána náhodou, opakovaně zdůraznil, že správné zodpovězení otázky je zcela v dispozici soutěžícího. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, č. j. 52 Af 23/2016, podle kterého uvedená část hry nenaplnuje definici náhody či předem neznámé okolnosti. Dále žalobce uvedl, že výše možné výhry je vždy vyšší než výše sázky, tuto výši soutěžící zná předem, použije-li tlačítko „Info“.
6. Žalobce odmítl odkaz žalovaného na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 1 As 136/2018, neboť v něm posuzovaný typ hazardní hry sice obsahoval tlačítko „Info“, avšak soutěžící mohl za správnou odpověď získat nižší výhru, než byl jeho vklad. V každém kole může soutěžící získat minimálně o 10% více, než byl jeho vklad do kola a v součtu banků po vyčerpání kreditu může získat pouze na základě znalostí a dovedností vždy více, než byl původně vložený vklad do soutěže. Dále u hry Jewel platí, že soutěžící může využít tzv. otázku poslední záchrany, kdy při správné odpovědi může získat 105 % původního vkladu. Interval 10 sekund pro zodpovězení považuje žalobce za přiměřený pro volbu správné odpovědi bez možnosti využití chytrého telefonu. K tomu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem znalce Václava Černého za účelem posouzení časového limitu k posouzení možnosti vyhledat odpověď pomocí chytrého telefonu s využitím hlasového ovládání. Vzápětí však žalobce dodal, že z tohoto posudku vyplývá, že v řádu do 10 sekund lze pomocí chytrého mobilního telefonu (aplikace Android nebo iOS) získat správnou odpověď. Žalobce proto vyslovil nesouhlas s posouzením tzv. otázky poslední záchrany Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 5 As 379/2019-51 a č. j. 1 As 429/2019-22, který uzavřel, že časový limit 10 sekund je spíše otázkou náhody. Žalobce ještě připomněl, že televizní soutěž AZ Kvíz má na odpověď časový limit 5 sekund a navrhl pravidla této soutěže jako důkaz.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, zrekapituloval v něm obsaženou argumentaci a navrhl žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Jakkoliv byly žalobní body uplatněny ve shora uvedeném pořadí, považuje krajský soud za klíčové posoudit charakter hry Jewel, tj. zodpovědět otázku, zda se jedná o hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť pokud by se o hazardní hru nejednalo, pak by z hlediska zákonnosti žalovaného rozhodnutí postrádalo smysl zabývat se otázkou, zda se žalobce aktivně podílel na provozování hry Jewel.
10. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
11. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách se sázkou rozumí sázejícím dobrovolně určené nevratné plnění, které bude porovnáváno s výsledkem hazardní hry.
12. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
13. Podle § 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách mohou být předmětem výhry hazardní hry, s výjimkou věcné loterie, okamžité loterie, doplňkové loterie a tomboly, pouze peněžní prostředky.
14. Z citované právní úpravy vyplývá, že aby hra mohla být považována za hazardní ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, musí být kumulativně splněny definiční znaky hazardní hry: a) prvek sázky vložené sázejícím, b) prvek nezaručené návratnosti vložené sázky, c) prvek náhody nebo neznámé okolnosti, který rozhoduje o výhře nebo prohře. Mezi účastníky není sporu o tom, že bez vložení sázky (vkladu) nelze soutěže Jewel zahájit. Sporná je mezi účastníky otázka nezaručené návratnosti vložené sázky a prvku náhody nebo neznámé okolnosti, která rozhoduje o výhře nebo prohře.
15. Krajský soud zdůrazňuje, že povahou soutěže Jewel se správní soudy již opakovaně zabývaly s tím závěrem, že se jedná o hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách (srov. rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 12. 5. 2021, č. j. 52 Af 38/2020 - 138, Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 5. 2021, č. j. 65 Af 35/2019 - 107, Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2021, č. j. 54 Af 45/2019 - 59, Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020- 45). V nyní posuzované věci krajský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od nosných závěrů uvedených v těchto rozsudcích odchýlit.
16. V dané věci krajský soud předesílá, že se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného ve vztahu k posouzení hry jako hazardní podle § 3 zákona o

hazardních hrách, neboť hra je založena na kombinaci náhodného, znalostního a dovednostního principu, a stejně tak se ztotožnil se závěry žalovaného ve vztahu k posouzení žalobce jako provozovatele hazardní hry. Proto krajský soud v uvedeném rozsahu na obě správní rozhodnutí plně odkazuje. Soud konstatuje, že k posouzení základních otázek není třeba odborných vědomostí vycházejících z technických parametrů a z vlastností softwaru, tedy nebylo v tomto směru namístě provádět žádné dokazování. Základní charakteristiky her a pochopení principu jejich fungování dostatečně prokazuje zkouška celního úřadu jako správního orgánu I. stupně provedená při kontrole, popsaná v kontrolním protokolu a zaznamenaná na audiovizuálním záznamu. Soud považuje za nadbytečné obsáhle popisovat pravidla posuzovaných soutěží, která sama o sobě nejsou mezi účastníky sporná, a proto lze v tomto směru odkázat právě na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz zejména str. 6 - 12). Rovněž žalovaný se popisem hry a důvody, pro které je třeba hru považovat za hazardní, zabýval vyčerpávajícím způsobem (viz str. 8 - 13 žalovaného rozhodnutí).

17. Jedná se o hru, do níž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, soutěžící neví, zda vklad získá zpět (ač samozřejmě lze připustit, že v některých případech je možné vyhrát více, než činil vklad, stejně jako u běžného herního zařízení) a neví ani to, co za vklad v konečné fázi obdrží a zároveň o výhře či prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Z provedených kontrolních nákupů je zřejmé, že hru lze zahájit po vložení sázky, respektive bez vložení sázky není možné hru započít. Samotnou hrou je tak prokázáno vložení sázky (vkladu), což žalobce nezpochybňuje. Primárním zájmem soutěžícího je přitom vloženou sázku co nejvíce zhodnotit a získat zisk, nikoli hrát pouze vědomostní hru.
18. Pokud jde o přítomnost prvku náhody ve hře, pak důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách k prvku náhody nebo neznámé okolnosti uvádí: *„Prvek náhody nebo neznámé okolnosti musí být u hazardní hry zastoupen výlučně nebo zčásti, kdy se tak na výhře nebo prohře mohou podílet v určité míře i jiné okolnosti, jež má sázející možnost prostřednictvím své osoby ovlivnit. Náhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). Z hlediska toho, jaký podíl na naději potencionální výhry mají náhodné procesy na straně jedné a znalosti nebo dovednosti sázejícího na straně druhé, rozlišujeme: hry založené na náhodném procesu, hry založené na náhodném procesu ovlivněném znalostmi či dovednostmi a hry založené na kombinaci náhody a znalosti či dovednosti. Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Úprava obsažená v tomto zákoně tak nedopadá na čistě vědomostní a znalostní hry, u nichž se na jejich výsledku jakkoliv nepodílí prvek náhody.“* Z uvedeného vyplývá, že výsledek hazardní hry nemusí záviset výlučně, a dokonce ani z převažující části na náhodě. Postačí, pokud je prvek náhody ve hře přítomný v nikoliv zanedbatelné míře např. v kombinaci s prvkem závislejícím na vůli a schopnostech (znalostech či dovednostech) hráče.
19. Dále je k posouzení přítomnosti prvku náhody přiléhavá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k zákonu o loteriích, ze které vyplývá, že pro posouzení přítomnosti prvku náhody podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích je rozhodující, jaký je

průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Tyto závěry bezpochyby lze vztáhnout i na platnou a účinnou právní úpravu obsaženou v zákoně o hazardních hrách. Krajský soud zdůrazňuje, že v obdobných věcech jako je posuzovaná věc, Nejvyšší správní soud nepopřel, že v „otázce poslední záchrany“ se může do jisté míry projevovat vědomostní charakter, současně je v něm však, s ohledem na pravidla hry v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013 – 79, č. 3132/2014 Sb. NSS, ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 379/2019 – 51, bod 47, a ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019 – 22, bod 42). Již z těchto důvodů nebylo třeba ani provádět důkaz pravidly soutěže AZ Kvíz (která nadto není hazardní hrou, neboť zde není přítomna sázka/vklad) či posudkem znalce Václava Černého o vyhledávání odpovědi na otázky pomocí hlasového vyhledávání mobilního telefonu (zvláště když podmínkou účasti na výše uvedených hrách není vlastnictví tzv. chytrého mobilního telefonu s operačním systémem iOS nebo Android, a proto jsou závěry znalce ve vztahu k předmětu řízení irelevantní), jak navrhoval žalobce v žalobě.

20. Krajský soud se dále ztotožňuje se závěrem žalovaného, že prvek náhody spočívající v generování bonusových otázek nevylučuje ani možnost soutěžícího seznámit se s bodovou hodnotou bezprostředně přicházející otázky po stisknutí tlačítka „Info“. Možnost nahlédnout hodnotu další otázky totiž nemění nic na tom, že četnost a hodnota bonusových otázek je vytvářena zcela náhodně, bez jakékoliv možnosti ovlivnění ze strany hráče. Hráči je totiž odhalena bodová hodnota pouze nejbližší následující otázky, nikoliv všech následujících otázek. Jak uvedl Krajský soud v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020- 45: *„Pravou podstatou této funkcionality je tak spíše motivovat soutěžícího k další hře, je-li bezprostředně přicházející otázka bonusová. Nelze proto předpokládat, že by hráč pouze na základě informace o hodnotě přicházející otázky soutěž ukončil.[...] Hráč totiž ve skutečnosti nemá náhled na soutěž jako celek, a proto nemůže kvalifikovaně odhadnout její výsledek.“*
21. Dále krajský soud dospěl k závěru, že ve hře Jewel je přítomen prvek nezaručené návratnosti vložené sázky jako definiční znak hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Pokud jde o tzv. otázku poslední záchrany, tak při ní hráč volí v časovém limitu 10 vteřin mezi 10 odpověďmi, přičemž, jak již dovodil Nejvyšší správní soud (uvedeno níže), jde tedy o spíše o otázku tipovací. Nicméně k zodpovězení této otázky se hráč dostane až v případě, kdy nemá dostatečný kredit pro další hraní první fáze hry. Jak uvedl Krajský soud v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020- 45. *„V zásadě se tak jedná pouze o způsob, jak hráče vrátit „na poslední chvíli“ zpět do první fáze hry, jejíž výsledek závisí na neznámé okolnosti. Samotná existence tzv. otázky poslední záchrany navíc negarantuje návratnost vložené sázky, protože při jejím chybném zodpovězení může hráč celý svůj vklad prohrát. Nadto lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019 - 22, podle kterého mechanismus tzv. otázky poslední záchrany „láká hráče k utracení všech vložených prostředků, neboť pouze za této situace se jim s jistotou otevírá šance na jejich vrácení v plné míře, navíc navýšené o 5 %. [...]Tím jsou hráči podněcováni ke ztrátě většího množství finančních prostředků, neboť namísto původní nižší ztráty, může hráč, vedený vidinou, otázky poslední záchrany, přijít o veškeré vložené prostředky.“*

22. Tvrzená návratnost vložené sázky je vyvrácena rovněž nájemní smlouvou, přičemž výnos vzniká a je tvořen právě prohrami hráčů, tj. prohry hráčů jsou provozovatelem hry Jewel předpokládány. Tedy lze bez důvodných pochybností uzavřít, že ve hře Jewel není zaručena návratnost vložené sázky a současně o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
23. Pokud jde námitky žalobce proti rozsudku NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 379/2019 - 51, pak krajský soud nemá žádný racionální důvod jakkoliv závěry v tomto rozsudku uvedené neakceptovat. Naopak, právě odůvodnění tohoto rozsudku podporuje závěr krajského soudu o nedůvodnosti veškerých důkazních návrhů žalobce, kterými hodlal prokázat, že se nejedná o hazardní hru. Jak již ostatně uvedeno shora, žalobcem odkazovaná televizní vědomostní soutěž není podmíněna počátečním vkladem, čímž se významně odlišuje od hry Jewel a pokud jde o časový limit 10 sekund, pak Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku (rovněž viz rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019 - 22) jasně dovodil, že takový časový limit v kombinaci s dalšími prvky hry - zde výběr správné odpovědi z 10 možností - svědčí o tipovací povaze hry: *„Kasační soud se však se stěžovatelem shoduje, že závěr o „tipovací“, nikoli vědomostní povaze „otázky poslední záchrany“ byl založen na celkovém posouzení konceptu tohoto herního mechanismu a všech okolností, které ho provázejí. Jak soud shrnul výše, stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí vyšel z toho, že odpověď na položenou otázkou s nabídkou celkem 10 odpovědí bez možnosti nápovědy je nutno učinit v časovém limitu 10 sekund. Kombinace otázky náročností neodpovídající rovinně všeobecných znalostí s možností výběru z 10 odpovědí a krátkým časovým limitem je dle stěžovatele mechanismem založeným převážně na náhodě, nikoli na vědomostech hráčů. Soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že ani posouzení většího vzorku otázek včetně nabízených odpovědí by nemohlo ovlivnit závěr o převážně tipovacím charakteru „otázky poslední záchrany“ (tedy o jejím založení na principu náhody, nikoli vědomostí). Celkový koncept „otázky poslední záchrany“, zejména vzhledem ke stanovenému časovému limitu, množství nabízených možností odpovědí a nemožnosti nápovědy, svědčí i bez ohledu na obtížnost pokládaných otázek o tom, že hráči budou správnou odpověď v zásadě tipovat, nikoli tedy vybírat na základě svých znalostí. Další prověřování nabízených otázek a odpovědí tak pro závěr učiněný stěžovatelem nebylo nutné. Nejvyšší správní soud nepopírá, že v „otázce poslední záchrany“ se může do jisté míry projevovat vědomostní charakter. Současně je v něm však, s ohledem na shora popsané skutečnosti, v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody nutný pro podřazení těchto technických zařízení pod pojem loterie dle § 1 odst. 2 zákona o loteriích (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 AfS 150/2013 - 79, č. 3132/2014 Sb. NSS).“*
24. K argumentaci žalobce, že u předmětných soutěží chybí přednastavený výherní limit 75 - 100 %, a proto se nejedná o technické hry, soud uvádí, že tato skutečnost není definičním znakem z pohledu § 42 odst. 1, 3 zákona o hazardních hrách, k čemuž lze odkázat na shodné posouzení obsažené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020- 45: *„Výherním podílem se rozumí statistická hodnota průměru podílu výše výher k výši vložených sázek zjištěná na souboru nejméně 100 000 her (srov. § 51 odst. 2 zákona o hazardních hrách). Nejedná se tak o definiční znak technické hry, jak se zřejmě mylně domnívá žalobce, ale pouze o jednu z podmínek nutných pro její povolení. Skutečnost, že výherní podíl nebyl u soutěží Jewel a HP uveden, tudíž svědčí toliko o tom, že by tyto soutěže nemohly být*

příslušnými správními orgány povoleny, nikoliv o tom, že by je nebylo možné považovat za technickou hru ve smyslu § 42 odst. 1 a 3 zákona o hazardních hrách.“

25. Tedy, ze všech uvedených důvodů má krajský soud ve shodě s žalovaným za prokázané, že hra Jewel je hazardní hrou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách.
26. Dále se krajský soud zaměří na posouzení otázky, zda lze žalobce považovat za provozovatele hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách.
27. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
28. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.
29. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce nedisponoval povolením k provozování předmětných hazardních (§ 86 odst. 1 zákona o hazardních hrách). Žalobce však tvrdil, že hru Jewel neprovozoval ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Krajský soud však dospěl k opačnému závěru.
30. Správní orgány ve svých rozhodnutích přílehavě odkázaly na použitelný rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, publ. pod č. 3855/2019 Sb. NSS, v němž je mimo jiné uvedeno: *„Nejvyšší správní soud se shoduje se správními orgány i krajským soudem v tom, že stěžovatelčino jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Stěžovatelka vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. (...) Soud tedy nemá pochyb o tom, že stěžovatelka vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez stěžovatelčina aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. (...) Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích. (...) Proto každý, a je lhostejné, zda půjde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Krajský soud*

ani správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly k závěru, že stěžovatelka technická zařízení provozovala.“

31. V citovaném rozsudku obsažená východiska jsou dle závěru krajského soudu plně použitelná i za nové právní úpravy dle zákona o hazardních hrách. Jak plyne ze správního spisu včetně napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, žalobce vykonával činnosti organizačního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry prostřednictvím technických zařízení do provozu a se zajištěním vlastního provozu, bez nichž by nebyl provoz technických zařízení možný, a to jmenovitě poskytnutí prostoru k provozování hazardních her, zabezpečení jejich připojení k internetu a elektrické síti a dále předával a jinak manipuloval s penězi z důvodů jednoznačně spočívajících v provozování hry. Zde soud uvádí, že žalobce tak byl důvodně v procesním postavení dozorované osoby podle § 121 zákona o hazardních hrách.
32. Krajský soud neakceptoval ani námitku žalobce o tom, že byl pronajat samostatný prostor. Nájemní smlouva stanoví, že se jedná o část prostoru Restaurace Na Soudu: „*[p]ronajímatel se zavazuje přenechat nájemci k dočasnému užívání část prostoru sloužícího podnikání v objektu Restaurace Na Soudu, Palackého náměstí 313, Skuteč 53973 v rozsahu 6 m2...*“ Z uvedeného je zřejmé, že se jednalo o část provozovny žalobce, a to konkrétně pouze 6 m2 z celé jedné místnosti. Není proto rozhodné, zda plánek pořízený při kontrole není zcela přesný, který přitom pochopitelně slouží pro pochopení základního rozmístění prostoru, či jsou fotografie pořízeny z větší vzdálenosti. S ohledem na uvedené a s ohledem na nutnost posuzovat věc dle faktického stavu, vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné důkazní návrhy místním šetřením a kolaudačním rozhodnutím.
33. S ohledem na uvedené je zjevné, že žalobce vědomě a aktivně vytvářel podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována. Tvrzení, že neměl provoz na starosti, ale že pouze zastupoval společnost DP&K-CZQ při manipulaci s penězi, považuje soud za účelové a nadto irrelevantní, neboť, jak již uvedeno, podstatná je fakticita věci, pročez není rozhodující ani označení prostoru cedulkou DP&K-CZQ s.r.o. Rozhodující je faktické provozování hazardní hry.
34. Žalobce tedy vykonával služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez jejího aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. Žalobce tudíž provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách (srov. podobně též rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod 50).
35. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce provozoval dané technické zařízení se záměrem dosažení zisku, jak se podává z odůvodnění obou rozhodnutí, kde správní orgány dospěly k závěru, že žalobce vykonával činnosti finančního, organizačního i technického charakteru. Krajský soud podotýká, že obdobná technická zařízení jsou ze své podstaty provozována právě se záměrem dosažení zisku a jde typově o zcela jiné druhy her než např. soutěže o ceny pořádané skrze periodika, kde se jedná o zdroj zábavy a rozptýlení pro pravidelné čtenáře, srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 255/2020-72, kde NSS uzavřel, že je třeba prokázat, že hra je provozována za účelem zisku, tyto své závěry však vztáhl zejména k soutěžím pořádaným skrze účastníkem vydávaná periodika. NSS v bodě 71 tohoto rozsudku výslovně uvedl, že společenskou škodlivost takových

soutěží „lze jen stěží srovnávat s klasickými hazardními hrami typu výherních automatů, či kupříkladu karetních hazardních her“.

36. Žalobce tedy provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, a to v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tím se dopustil přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, přičemž z hlediska naplnění této skutkové podstaty není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování hazardní hry.
37. Krajský soud z vyložených důvodů shledal žalobu proti napadenému rozhodnutí nedůvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž procesně neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu